

Alaus stellio Cand. levend in Nederland gevangen!

Zooals ik in een vorig berichtje reeds mededeelde, had ik het buitenkansje, om in Juli 1930 een mooi, gaaf exemplaar van eene mij onbekende Elateriden-soort onder de schors van een door de N.V. Houtindustrie „Picus” te Eindhoven geïmporteerde Okoume-stam te vangen. Aangezien ik met de determinatie geen raad wist, ried de Heer H. C. BLÖTE, van 's Rijks Museum te Leiden, mij aan, het dier te zenden aan Dr. R. FUCHS te Dresden.

Deze Heer berichtte mij echter, dat hij momenteel geen tijd had, zich met determinaties te belasten, doch dat Dr. QUELLE te Berlijn wel zoo vriendelijk zou zijn, de determinatie te verrichten. Dit gebeurde, en als naam werd opgegeven: *Alaus nubilus* Cand., met als herkomstland Java, hetgeen zeer merkwaardig is, aangezien de beide Elateriden-catalogi China en Japan als land van herkomst aangeven, hetgeen met de vindplaatsen der in verschillende musea voorkomende exemplaren klopt.

Dit nu kon in geen geval de naam zijn van de kniptor in kwestie, daar het Okoume-hout uit de Fransche Congo afkomstig is.

Een nieuw onderzoek volgde en bij vergelijking met exemplaren uit het museum te Dahlem kwam Dr. QUELLE tot de overtuiging, dat het dier *Alaus stellio* Cand. zijn moest. Eene algemeen voorkomende soort schijnt dit niet te zijn.

Het dier bevindt zich thans weer in mijne collectie, waarin het aantal geïmporteerde exotische insecten nog steeds toeneemt. Binnenkort hoop ik daarvan eens eene lijst te publiceren.

Aalst, Februari 1932.

W. HELLINGA.

Eene nieuwe prepareermethode voor langen tijd in alcohol bewaarde Aphiden.

Een ieder, die preparaten van Aphiden heeft gemaakt, is het bekend, dat alcoholmateriaal dezer insecten, na één

of twee jaar, niet of moeilijk te macereeren is, zoodat het niet meer bewerkt kan worden. Ongetwijfeld zijn op deze wijze kostbare collecties van Aphiden verloren gegaan. Onder invloed van den alcohol namelijk wordt de lichaamsinhoud zoo hard, dat alle bekende, ook de meer moderne maceratie-methoden, geen succes meer hebben.

Schrijver dezes is er echter na eenige proeven in geslaagd, alcohol-materiaal van 20 jaar oud, en dat dus zeer hard was, volkomen te macereeren. De methode komt neer op het volgende: Het materiaal wordt van den alcohol overgebracht in een mengsel van gelijke gewichtsdeelen carbolzuurkristallen, melkzuur van 75% en onverdunde glycerine. Hierin blijft het ongeveer 2 maanden (in de gematigde luchtstreken eventueel iets langer), waarna het in melkzuur op waterbad verwarmd wordt. Na \pm 1 uur is de lichaamsinhoud dan meestal geheel verdwenen en worden er preparaten verkregen, welke in niets onderdoen voor die van versch materiaal. Zelfs onze grootste Javaansche Lachninen, waarvan Dr. P. VAN DER GOOT in 1918 en vroeger materiaal verzamelde, konden zonder moeite gemacereerd worden. Later bleek, dat, in plaats van de bovengenoemde opwekingsvloeistof, ook melkzuur van 75% gebruikt kan worden, waarin het materiaal \pm 1 $\frac{1}{2}$ maand blijft liggen, alvorens op de reeds besproken wijze verder gemacereerd te worden.

Buitenzorg, 29 Febr. 1932.

C. J. H. FRANSSEN.

